

Ομιλία

του Οικουμενικού Πατριάρχη Βαρθολομαίου

Ίδρυμα Konrad Adenauer

Βερολίνο, 01.06.2017

Ορθοδοξία και ανθρώπινα δικαιώματα

Εξουσίες, Εξοχότητες,

Κύριε Πρόεδρε,

Κυρίες και κύριοι,

Τα ανθρώπινα δικαιώματα θεωρούνται σωστά ως ένα από τα μεγαλύτερα πολιτικά επιτεύγματα στην ανθρώπινη ιστορία, ως αποφασιστικό βήμα προς έναν πιο ελεύθερο, δίκαιο και πιο ανθρώπινο κόσμο.

Μετά από μια σειρά πολιτικών, κοινωνικών, οικονομικών και θρησκευτικών κρίσεων στη Δύση, τα ανθρώπινα δικαιώματα εισήλθαν στην παγκόσμια σκηνή κατά το δεύτερο μισό του 18ου αιώνα με τις αμερικανικές και γαλλικές επαναστάσεις. Από τις κλασικές δηλώσεις τους (1776 και 1789), τα ανθρώπινα δικαιώματα ήταν περισσότερο ή λιγότερο ρητά στο επίκεντρο της πολιτικής επικαιρότητας. Ήταν μια δυναμική πραγματικότητα που ήταν οι μεγάλες προκλήσεις που συνδέονται με τις συνθήκες διαβίωσης του σύγχρονου απάντηση, ως ένα πολύτιμο εργαλείο πολιτικό-νομικό ανθρωπότητας, όπως το νήμα της Αριάδνης από τις σκοτεινές λαβύρινθους του χρόνου. Η πραγματική ηλικία των οικουμενικών δικαιωμάτων του ανθρώπου αρχίζει με την Οικουμενική Διακήρυξη του ΟΗΕ στις 10 Δεκεμβρίου 1948. Πρόκειται για μια πραγματική ανθρωπιστική μανιφέστο μετά τη μεγαλύτερη καταστροφή στην ιστορία της ανθρωπότητας σε σχέση με το Β 'Παγκόσμιο Πόλεμο. Τα ανθρώπινα δικαιώματα εμφανίζονται εδώ με τον ισχυρισμό ότι "είναι το κοινό ιδανικό που πρέπει να επιτευχθεί από όλους τους λαούς και τα έθνη" (προοίμιο).

Στις μέρες μας από τις τρομοκρατικές επιθέσεις, την παγκόσμια οικονομική κρίση και τα αδιέξοδα της πολυφωνίας, δεν αφορά μόνο την πολυπολιτισμικότητα, αλλά και η συνεχώς φθίνουσα συναίνεση για τις αξίες και τους στόχους, για το γάμο και την οικογένεια, την άμβλωση και την ευθανασία, την εκπαίδευση και την Η εκπαίδευση, το καλό και το κακό κ.λπ. και η σχετική δυσκολία του κοινού προσανατολισμού της αξίας, τα ανθρώπινα δικαιώματα αποτελούν μέσο για την επίλυση πολλών προβλημάτων και για την υπέρβαση της παγκόσμιας κρίσης της ελευθερίας. Η επίδραση του σύγχρονου πολιτισμού και οι κίνδυνοι της «Technorol» (N

Ταχυδρόμος) η ζήτηση σε παγκόσμια κλίμακα, νέες αντιδράσεις που δεν μπορεί να δοθεί με βάση τις παραδοσιακές ηθικές αρχές και για ποια ανθρώπινα δικαιώματα προσφέρουν και υποστήριξη. Μπορείτε να θυμηθείτε ότι ο Jürgen Habermas, κατά την επίσκεψή του στην Κίνα μετά την πτώση του κομμουνισμού, πρότεινε επίσης τα ανθρώπινα δικαιώματα ως λύση στα πολιτικά και κοινωνικά προβλήματα αυτής της τεράστιας χώρας. Ο Heiner Bielefeldt δήλωσε σωστά: «Σήμερα, οι επιδράσεις της νεωτερικότητας εμφανίζονται όλο και περισσότερο σε παγκόσμια κλίμακα. Αυτό ισχύει επίσης για τις κρίσεις και τους κινδύνους του σύγχρονου πολιτισμού, που δεν μπορούν πλέον να ξεπεραστεί μόνο με τη χρήση των παραδοσιακών μορφών ήθους και παραδοσιακών πολιτικών και νομικών θεσμών ... Η ανταπόκριση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων βρέθηκε για πρώτη φορά στη Δύση με τις κρίσεις της νεωτερικότητας φαίνεται ήδη λόγω ανάλογο αδίκημα και οι εμπειρίες κρίσης σε πολλά μέρη του κόσμου έχουν γίνει αναπόφευκτες σήμερα. "

Στη μνήμη των λαών και των ατόμων, τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι ήδη το σύμβολο του αγώνα για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, την ελευθερία και τη δικαιοσύνη, είναι σημάδια ελπίδας για ένα καλύτερο μέλλον για την ανθρωπότητα. Οι άνθρωποι γνωρίζουν ότι η ελευθερία και η ειρήνη δεν αποτελούν φυσικό αποτέλεσμα της οικονομικής ανάπτυξης, αυξάνοντας το βιοτικό επίπεδο και την πρόοδο της επιστήμης και της τεχνολογίας.

I.

Από την εμφάνισή τους, τα ανθρώπινα δικαιώματα αντιμετώπισαν την αντίσταση των χριστιανικών εκκλησιών. "Δεν υπάρχει σχεδόν καμία ανάπτυξη του σύγχρονου πνεύματος που δεν θα αντιμετώπιζε την αντίσταση των εκκλησιών και της θεολογίας πρώτα", λέει ο Jürgen Moltmann. Για την εκκλησία και τη θεολογία, τα ανθρώπινα δικαιώματα ήταν "η έκφραση μιας απελπιστικής αυτοδυναμίας του ανθρώπου", πράγματι μια κάθοδος από τον Χριστιανισμό.

Χρειάστηκε πολύς χρόνος και χάθηκε με μεγάλη εχθρότητα και αμοιβαία υποψία. Μόνο μετά τις καταστροφικές συνέπειες και την απερίγραπτη απάνθρωπη κατάσταση του εικοστού αιώνα, οι δυτικές εκκλησίες έκαναν το δικό τους ανθρώπινο στόχο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Σήμερα, τα ανθρώπινα δικαιώματα βρίσκονται στο επίκεντρο του μάρτυρα της εκκλησίας στον κόσμο, καθώς και Konrad Hilpert αναφέρει: «Δεν μπορεί να υπάρξει καμία αμφιβολία ότι η σημερινή Καθολική Εκκλησία βλέπει την τήρηση και υλοποίηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων αποτελεί κεντρικό μέλημα της δικής του υπουργείου τους. Η δήλωση αυτή ισχύει και για τις προτεσταντικές εκκλησίες και τις μεγάλες οικουμενικές συνομοσπονδίες όπως το Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών και η Παγκόσμια Ομοσπονδία της Λουθηρίας ».

Σήμερα, τα ανθρώπινα δικαιώματα αντιμετωπίζουν και πάλι τη θρησκεία, αυτή τη φορά με τις μη χριστιανικές θρησκείες. Βεβαίως, η συνάντηση αυτών των θρησκειών με τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν είναι εύκολη υπόθεση. Τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν ανήκουν στην παραδοσιακή περιουσιακό στοιχείο των θρησκειών, αν και μεγάλη ώθηση στη δημιουργία και την προστασία της ανθρώπινης αξιοπρέπειας τους βγήκε. Έχει ειπωθεί ότι τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι το πιο δύσκολο και το πιο δύσκολο πρόβλημα με το οποίο οι θρησκείες είχαν να αντιμετωπίσουν και σήμερα, παρά το γεγονός ότι η κοινή ανησυχία για την αξιοπρέπεια των ανθρώπων, παρά τις διαφορές στο σκεπτικό της παρούσας αξιοπρέπειας, τις κινήσεις των θρησκευτικών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην πραγματικότητα συνδέεται μεταξύ τους.

Τα κύρια επιχειρήματα των μη χριστιανικών θρησκειών κατά των ανθρωπίνων δικαιωμάτων είναι τα εξής:

α) Τα ανθρώπινα δικαιώματα έχουν ανακύψει στη Δυτική Ευρώπη και τη Βόρεια Αμερική. Ως εκ τούτου, είναι δυτικά πολιτιστικά αγαθά και δεσμεύονται από τις βασικές απαιτήσεις της δυτικής πολιτικής κουλτούρας. Η ισχυρισμένη παγκόσμια εγκυρότητά της είναι η νέα μορφή της δυτικής ηγεμονίας, ενός πολιτισμικού ιμπεριαλισμού της Δύσης. Η Δύση κατηγορείται για υποκρισία και κυνισμό στη χρήση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αυτά θα πολιτικοποιηθούν και θα καταχραστούν συνεχώς για κρατικά συμφέροντα.

β) τα ανθρώπινα δικαιώματα να φέρουν τη σφραγίδα του Χριστιανισμού, ακόμη και αν έχουν στραφεί εναντίον των εκκλησιών και των εκκλησιών που έχουν αρχικά αντιτίθεται σθεναρά. Αυτά τα ανθρώπινα δικαιώματα αποτελούν μια πανέμορφη μορφή χριστιανικής αποστολής, του Δούρειου ίππου του χριστιανικού κόσμου.

γ) Τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι ατομικιστική έκφραση του ανθρώπινου εικόνα, που σπάει τα ανθρωπολογικά θεμέλια των πολιτισμών της κοινότητας στο κέντρο και για τα μέλη αυτών των πολιτισμών είναι μια τεράστια πρόκληση και μια έκφραση της έλλειψης σεβασμού. Στα μάτια τους, τα ανθρώπινα δικαιώματα σε όλο τον κόσμο έχουν δημιουργήσει περισσότερα προβλήματα από αυτά που έχουν λυθεί.

δ) Τα ανθρώπινα δικαιώματα ενσωματώνουν μια εκκοσμίκευση και τον ανθρωποκεντρισμό, που είναι ασυμβίβαστες με την theocentricity και Kosmozentrik μη δυτικούς πολιτισμούς. Υπογραμμίζεται επίσης ότι τα κινήματα για τα ανθρώπινα δικαιώματα ήταν και είναι σύμμαχοι αθεϊσμού.

Αυτό που θέλω να πω σε αυτό το σημείο είναι ότι ένα μεγάλο βάρος τους εξαρτάται από τη στάση των θρησκειών της διαδρομής των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Δεν υπάρχει λύση εδώ χωρίς το διάλογο των θρησκειών με τα ανθρώπινα δικαιώματα. Αυτό υποστηρίζεται από το διαθρησκευτικό διάλογο. Ο διάλογος είναι επίσης το όχημα για την αντιμετώπιση της δυσπιστίας και την καλλιέργεια της ανοικτότητας και της συνεργασίας.

II.

Η πρόκληση των "ανθρωπίνων δικαιωμάτων" επηρεάζει επίσης την Ορθόδοξη Εκκλησία. Η στάση των δεκατεσσάρων Ορθοδόξων Αυτοκέφαλων Εκκλησιών προς τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν είναι ομοιόμορφη. Δυστυχώς στον κόσμο κύκλους Ορθοδόξων και τους ανθρώπους που ψάχνουν στα σύγχρονα ανθρώπινα δικαιώματα ως απειλή για την Ορθόδοξη ταυτότητα μας. Τους τα ανθρώπινα δικαιώματα ισχύουν σε όλους τους τομείς ως «φονταμενταλισμό της νεωτερικότητας» και τη συνομιλία με και για τα ανθρώπινα δικαιώματα εμφανίζεται ως «εισαγόμενο λόγο». Ωστόσο, αυτά τα άτομα και οι κύκλοι κάνουν αδικία τόσο στα ανθρώπινα δικαιώματα όσο και στην ορθοδοξία. Επειδή είναι εγκατεστημένο ότι κάθε ευκαιρία, ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία και η θεολογία μπορεί να συμβάλει θετικά στις θέματος «ανθρώπινα δικαιώματα». Αλλά αυτός είναι ένας τρόπος αυτοπεριορισμού. Είναι τόσο κοινά στερεότυπα σχετικά με το Ορθόδοξο κόσμο που υποστηρίζεται και παραδίδονται επικριτές τους επιπλέον επιχειρήματα για να επιμείνει στην ταύτιση της Ορθοδοξίας με αποστειρωμένο τετριμμένα, να θεωρούν ξένη θρησκευτική κουλτούρα ως τη δυτική και την ανανέωση του τέλους της ορθοδοξίας. Έτσι, οι εκτιμήσεις της ορθοδοξίας, όπως ο Samuel Huntington's, είναι εύκολο να ακούσουν. Είπε: «Η Ευρώπη τελειώνει όπου η δυτική χριστιανική έχει το όριο της και όπου ξεκινά το Ισλάμ και η Ορθοδοξία».

Η στάση των ορθόδοξων εκκλησιών απέναντι στον εκσυγχρονισμό και τα ανθρώπινα δικαιώματα πρέπει να βασίζεται σε θεολογικά κριτήρια. Μπορούμε να έχουμε προσωπικά προβλήματα κατανόηση του πώς ένας σύγχρονος Ορθόδοξος θεολόγος ότι η στάση του απέναντι νεωτερικότητα θα μπορούσε παρά να είναι αρνητική.

Βέβαια, οι δυσκολίες των Ορθοδόξων εκκλησιών με τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν είναι κατά κύριο λόγο θεολογικό χαρακτήρα, αλλά προκύπτουν μάλλον από το ιστορικό πλαίσιο, από τις αρνητικές εμπειρίες με τον νεωτερισμό. Πιστεύουμε ότι αυτές οι δυσκολίες μπορούν να ξεπεραστούν, ιδίως δεδομένου ότι οι βασικές αρχές του Διαφωτισμού, την ελευθερία και τον λόγο της Ορθόδοξης ανθρωπολογίας δεν είναι αλλοδαπός.

Η βασική ιδέα της Ορθόδοξης ανθρωπολογίας στη συνάντηση με τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι η έννοια ενός ατόμου που κατοικεί στην πατερική παράδοση και η δημιουργία του ανθρώπου κατ'εικόνα του Θεού και ομοίωση εκφράζει (Γεν 1, 26). Το να είσαι άνθρωπος δίνει στον άνθρωπο την υψηλότερη αξιοπρέπεια, την αναπαλλοτριωτή Όταν η Ορθόδοξη θεολογία μιλάει της θεώσεως, της θεοποίησης του ανθρώπου και «ο Θεός είναι αποφασισμένος να» αυτόν που ορίζεται ως «ζῶν θεούμενον», που τον επιβεβαίωσε αυτή την υψηλότερη τιμή και προσδιορίζει αλήθεια εξανθρωπισμό του, με τη χάρη του Θεού στην Κοινότητα την εκκλησία.

Τίποτα δεν μπορεί να δικαιολογήσει τη μετατροπή του ανθρώπου σε απλά μέσα. Αυτή είναι μια θεμελιώδης συμβολή του Χριστιανισμού στην ιστορία της ανθρωπότητας.

Για τον Ορθόδοξο Χριστιανισμό, το να είσαι πάντα σημαίνει να είσαι ένα, να είσαι σε κοινωνία με άλλους. "Ένα πρόσωπο δεν είναι άνθρωπος", δήλωσε ο Μητροπολίτης Περγάμου Ιωάννης Ζηζιούλας. Έτσι, η Ορθόδοξη ανθρωπολογία αντιστέκονται την ατομικιστική εμποτισμένο ευδαιμονισμό και την αυτάρεσκη εμμονή για «τα δικαιώματά μου», το οποίο ανοίγει χάσματα ανάμεσα στον άνθρωπο και τον άνθρωπο. Η εγκύκλιος του Συμβουλίου Αγίας και Μεγάλης της Ορθόδοξης Εκκλησίας εφιστά την προσοχή με έμφαση σε αυτή την αλήθεια: Πρόσβαση στα ανθρώπινα δικαιώματα εκ μέρους της Ορθόδοξης Εκκλησίας εστιάζεται στον κίνδυνο ότι τα ατομικά δικαιώματα πρέπει να μετατραπεί σε ατομικισμό και δικαίωμα. Μια τέτοια εκτροπή σε βάρος του κοινωνικού περιεχομένου της ελευθερίας και οδηγεί σε σημαντική μεταβολή των απαιτήσεων των δικαιωμάτων του επιδίωξη της ευτυχίας, καθώς και για την υπερεκτίμηση αμφισβητήσιμη αναγνώριση της ελευθερίας με την ατομική αυθαιρεσία ως «οικουμενική αξία» ότι τα θεμέλια των κοινωνικών αξιών, την οικογένεια, υπονομεύει τη θρησκεία και το έθνος και απειλεί θεμελιώδεις ηθικές αξίες "(§ 16).

Επιπλέον, τονίστηκε στο «μήνυμα» του Συμβουλίου δικαίως ότι η Ορθόδοξη ιδανική του σεβασμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας υπερβαίνει τον ορίζοντα των καθιερωμένων δικαιωμάτων του ανθρώπου και ότι «το μεγαλύτερο απ' όλα είναι η αγάπη (1 Κορ. 13, 13), όπως αποκαλύπτει ο Χριστός και πώς ζουν όλοι οι πιστοί που τον ακολουθούν» (§10). Για την ορθόδοξη θεολογία είναι η «υψηλότερη ήθος» που θυσιαστική αγάπη, έτσι η εθελοντική παραίτηση από τη δική ατομικών δικαιωμάτων του ατόμου στο όνομα του γείτονα.

Αυτό δεν σημαίνει υποτίμηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και επιβολή τους. Αντίθετα! Ο πιστός έχει επιπλέον κίνητρο να εργαστεί για τα δικαιώματα των άλλων. Η πίστη στην υψηλότερη αξία της Χριστιανικής ελευθερίας δεν σημαίνει υποτίμηση της εξωτερικής ελευθερίας.

Η Ορθοδοξία έχει μια βαθιά αίσθηση του κοινωνικού περιεχομένου της ελευθερίας. Ο Γιώργος Φλωρόφσκυ μίλησε για το «ισχυρό κοινωνικό ένστικτο» της Ανατολικής Εκκλησίας. Αυτό αυξάνει την ευαισθητοποίηση των Ορθοδόξων όχι μόνο για τις ατομικιστικές περιορισμούς των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αλλά και των κινδύνων για την ανθρώπινη ατομικότητα, η οποία αποτελεί ουσιαστικό μέρος της προσωπικότητας, στις κοινωνικές, οικονομικές, πολιτικές και τεχνολογικές υπερδομές, καθώς και στην κοινότητα ριζοσπαστισμό των πολλών πολιτισμών. Η Magna Carta του Ορθοδόξου Χριστιανισμού είναι η κουλτούρα του ατόμου.

III.

Η κουλτούρα του ατόμου είναι επίσης μια ανεκτίμητη συμβολή της Ορθοδοξίας στην ευρωπαϊκή ταυτότητα. Η Ευρώπη δεν είναι ένα «παιχνίδι του μυαλού», αλλά ένα όραμα και μια εντυπωσιακή εκδοχή της «προόδου στη συνείδηση της ελευθερίας» μπετόν για μας. Από αυτή την ισότητα της ελευθερίας και της αδελφότητας αποτελούν αναπόσπαστο μέρος αυτού που εκφράζεται στο πρώτο άρθρο της Οικουμενικής Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου: «Όλοι οι άνθρωποι γεννιούνται ελεύθεροι και ίσοι στην αξιοπρέπεια και τα δικαιώματα. Είναι προικισμένοι με λόγο και συνείδηση και πρέπει να συναντιούνται ο ένας με τον άλλο με το πνεύμα της αδελφότητας».

Ο Χάρτης Oecumenica, που υιοθετήθηκε από τη Διάσκεψη των Ευρωπαϊκών Εκκλησιών -d.h. και από την Ορθόδοξη Εκκλησία και το Συμβούλιο των Διασκέψεων της Ευρωπαϊκής Καθολικών Επισκόπων έχει υπογραφεί, λέει: «Επειδή εκτιμούμε το πρόσωπο και την αξιοπρέπεια του κάθε ανθρώπου κατ'εικόνα του Θεού, υπερασπιζόμαστε την απολύτως ίση αξία όλων των ανθρώπων ... Μαζί θέλουμε να βοηθήσουμε ότι οι μετανάστες και οι μετανάστες, οι πρόσφυγες και οι αιτούντες άσυλο στην Ευρώπη είναι αξιοπρεπείς "(§8).

Η ανθρώπινη αξιοπρέπεια, η κανονιστική βάση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, συμπεριλαμβανομένης της διάστασης της ισότητας όλων των ανθρώπων και των αναφαίρετων θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αυτός είναι ο λόγος που ο όρος ανθρώπινη αξιοπρέπεια χρησιμοποιείται σε όλα τα έγγραφα για τα ανθρώπινα δικαιώματα μόνο στον ενικό.

Το πνεύμα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων της Ευρώπης μεταφέρθηκε επίσης στο Δρ. Χανς-Γκερτ Πέτερινγκ πολύ καθαρά με τη γλώσσα, όταν είπε: «Θα προδώσει τις αξίες μας, αν συρματοπλέγματα, δακρυγόνα, κανόνια νερού και το σκυλί ομάδες ήταν μέσα μας για να κρατήσει τους πρόσφυγες από την Ευρωπαϊκή Ένωση».

Η ευρωπαϊκή ιδέα δεν μπορεί να περιοριστεί σε οικονομικούς στόχους ή άλλους πραγματιστικούς και τεχνοκρατικούς προσανατολισμούς. Έχει επίσης μια πνευματική, ανθρωπιστική και πολιτισμική πτυχή. Ο Hans Küng, από την πλευρά του, μίλησε για μια "ηθικά θεμελιωμένη Ευρώπη".

Για τον εαυτό μας, είναι θεμελιώδους σημασίας ότι το ευρωπαϊκό πνεύμα, να προωθούνται μαζί με την ελευθερία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από εκείνη την βαθιά χριστιανική ελευθερία, την ελευθερία της πίστης, η οποία εκφράζεται ως ανιδιοτελή αγάπη. Μπορεί να κινητοποιήσει άπειρες δυνάμεις αλληλεγγύης στον

άνθρωπο και να τον ωθήσει στην καταπολέμηση της αδικίας και σε έναν πιο ανθρώπινο κόσμο.

IV.

Σε αυτή τη βάση, θα θέλαμε να αναφέρουμε τα ακόλουθα σχετικά με τη σχέση μεταξύ Ορθοδοξίας και ανθρωπίνων δικαιωμάτων:

α) Η συνάντηση της Ορθόδοξης Εκκλησίας με τα ανθρώπινα δικαιώματα πραγματοποιείται στο ευρύτερο πλαίσιο της δέσμευσής της για τον εκσυγχρονισμό. Ο Ορθόδοξος Χριστιανισμός πρέπει τελικά να ξεπεράσει την αμυντική στάση απέναντι στον Διαφωτισμό. Το πνεύμα του Διαφωτισμού δεν αποτελεί από μόνο του απειλή για την ταυτότητά μας. Όπως και η απόλυτη απόρριψη, η συνολική επιβεβαίωση δεν είναι η σωστή στάση απέναντι στη νεωτερικότητα. Απαιτείται μια διαφοροποιημένη στάση.

Από την άλλη πλευρά, δεν πρέπει να συγχέουμε το αληθινό πνεύμα του Διαφωτισμού με τις στρεβλώσεις του. Ούτε μπορεί κανείς να αγνοήσει τις αρνητικές πτυχές και τις παραλείψεις της νεωτερικότητας. Ο Καρλίνικος Κασέρ του Walter παρατηρεί εύστοχα: «Το μέγεθος της σύγχρονης ιδέας της ελευθερίας είναι πέρα από την αμφισβήτηση». Τα ανθρώπινα δικαιώματα, η ανεκτικότητα, η ισότητα ενώπιον του νόμου, η ελευθερία της επιστήμης και της τέχνης, το κράτος δικαίου αποτελούν διαχρονικά επιτεύγματα που αναπτύσσουν περαιτέρω χριστιανικές αρχές. "Αλλά υπάρχει η δυστυχία και η βαθιά εσωτερική αμφισημία της αντίληψης της σύγχρονης ελευθερίας. Ποτέ δεν το είδατε αυτό καθαρότερο από σήμερα. "

β) Το απαιτητικό καθήκον της συνάντησης της ορθόδοξης θεολογίας με τη νεωτερικότητα απαιτεί γνώση της σύγχρονης πολιτικής, κοινωνικής και οικονομικής πραγματικότητας. Χωρίς τη διερεύνηση του σύγχρονου πολιτισμού, οι στρεβλώσεις είναι αναπόφευκτες. Μια τέτοια παραμόρφωση είναι η τάση να θεωρούνται οι ουσιώδεις αρνητικές διαστάσεις της νεωτερικότητας. Όπως γνωρίζουμε, ο Χρήστος Γιάνναρας χαρακτήρισε την ορθόδοξη κουλτούρα και τον νεωτερισμό ως "incoincident", πράγματι ως "αντιτιθέμενο" πολιτισμό. Είπε επίσης ότι οι "δυτικές εισαγωγές" στον Ορθόδοξο κόσμο "οδηγούν σε ένα είδος πολιτισμικής σχιζοφρένειας".

Ένα πράγμα είναι βέβαιο για μας: το γεγονός ότι οι αναπόφευκτες εντάσεις μεταξύ της σύγχρονης και της χριστιανικής ανθρωπολογίας μπορεί να οδηγήσει σε διχοτομήσεις, δεν σημαίνει ότι αυτές οι ανθρωπολογίες είναι ασυμβίβαστα μεγέθη που ένας διάλογος μεταξύ τους δεν είναι δυνατή και γόνιμη. Η αρχική στείρα σύγκρουση του Χριστιανισμού και της νεωτερικότητας στη Δύση δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να επαναληφθεί στη συνάντηση της νεωτερικότητας με την Ορθόδοξη Εκκλησία.

γ) Η έμφαση της κοινωνικής διάστασης των ελευθεριών, των κοινωνικών και κοινοτικών δικαιωμάτων μεταξύ των Ορθοδόξων δεν μας διαταράσσει από το

καθήκον να λάβουμε σοβαρά υπόψη τα ατομικά δικαιώματα. Επιμένουμε σε αυτό: Ένα πράγμα είναι η προστασία του ατόμου και κάτι εντελώς διαφορετικό είναι η ατομικιστική μείωση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Είναι μια εσφαλμένη εκτίμηση της φύσης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων για να τα χαρακτηρίσεις ως ουσιαστικά ατομικιστικά. Η αλήθεια είναι ότι τα ατομικά δικαιώματα αρχικά αναφέρονται στην κοινωνική διάσταση της ελευθερίας. Τα κοινωνικά ανθρώπινα δικαιώματα περιλαμβάνουν σαφώς την προστασία της ελευθερίας του ατόμου. Η διάσταση της αδελφότητας ή αλληλεγγύης που αρχικά ανήκε των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, κάτι που απέκτησε νέο ενδιαφέρον στο να μιλάμε για τη λεγόμενη «τρίτη γενιά» των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

δ) Η Ορθοδοξία συχνά κατηγορείται για εθνοκεντρικές τάσεις. Θα πρέπει να προχωρήσουμε με πιο διαφοροποιημένο τρόπο εδώ, διότι οι ανωμαλίες σε μια ορθόδοξη εκκλησία δεν δικαιολογούν γενικεύσεις σχετικά με τη συνολική ορθοδοξία. Η διατριβή μας είναι ότι ο Ορθόδοξος Χριστιανισμός δεν είναι εθνοκεντρικός. Είναι αλήθεια ότι μέσω της συμμετοχής της Εκκλησίας στους απελευθερωτικούς αγώνες των Ορθόδοξων λαών και συμβάλλοντας στη δημιουργία και τη διατήρηση της ταυτότητάς τους, μέσα στους ανθρώπους αυτούς μια ιδιαίτερα στενή σχέση μεταξύ της εκκλησίας ανθρώπους και το κράτος έχει προκύψει, οι οποίες εμφανίζονται ως πηγή του εθνικισμού μπορεί.

Θα πρέπει να σημειωθεί το γεγονός ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία καλείται και πάλι εθνοκεντρισμού είναι ασυμβίβαστες με τις αυθεντικές παραδόσεις της Ορθοδοξίας και καταδίκασε. Εάν ο εθνικισμός εμφανίζεται στο ορθόδοξο πλαίσιο, τότε έχει και άλλες πηγές από την ορθόδοξη πίστη. Η συνάντηση με τη νεωτερικότητα και την κουλτούρα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων είναι μια καλή ευκαιρία για την Ορθόδοξη Εκκλησία να αναδείξει τις διεθνικές και οικουμενικές της αξίες.

ε) Η Ορθόδοξη Εκκλησία και η θεολογία πρέπει τελικά να δεχτούν ότι τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι ένα επίτευγμα της νεωτερικότητας και ότι έχουν ένα κοσμικό χαρακτήρα. Αυτό δεν σημαίνει ότι μπορεί να αρνηθεί τη συμβολή των χριστιανικών αρχών και κινήσεων στη δημιουργία τους. Για την αντίληψη της απόλυτης αξίας του ανθρώπου δεν είναι μια ανακάλυψη της σύγχρονης εποχής. Η δέσμευση για τον σεβασμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας δεν είναι απλώς ανθρώπινη, αλλά ρέει από το κέντρο του χριστιανικού ευαγγελίου της αγάπης. Στο πλαίσιο του Χριστιανισμού, οι ηθικές επιταγές είναι εντολές του Θεού, δίνοντάς τους έμφαση και προστιθέμενο βάρος.

στ) Θεωρούμε την ιδέα της αλληλεγγύης ως κεντρική στη συνάντηση της Ορθοδοξίας με τα ανθρώπινα δικαιώματα. Ο όρος αναφορές αλληλεγγύης τόσο χριστιανική φιλανθρωπία και την αδελφосύνη, αλλά την ίδια στιγμή είναι συνδεδεμένη με τη σύγχρονη ιστορία της ελευθερίας και ιδιαίτερα στον αγώνα για τη δικαιοσύνη και την ισότητα. Αυτό καθιστά την αλληλεγγύη το κοινό σημείο αναφοράς για τη χριστιανική κοινωνική ηθική και τα σύγχρονα κινήματα για τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Δεν μπορούμε να διαχωρίσουμε τη χριστιανική μας ταυτότητα από την ταυτότητά μας ως σύγχρονους ανθρώπους. Για όλους εμάς, η εποχή μας είναι το πλαίσιο μέσα στο οποίο πρέπει να δώσουμε την Χριστιανική μας μαρτυρία. Τι αναμένεται από την Ορθόδοξη Εκκλησία σήμερα είναι ότι λειτουργεί ως θετική πρόκληση για τον σύγχρονο άνθρωπο, ως μέρος του πολιτισμού των σχέσεων της ελευθερίας σε μια κοινωνία προοδευτική απώλεια της αλληλεγγύης και εμποτισμένο ευδαιμονισμό.

Αντιμέτωποι με τις σύγχρονες μείζονες προκλήσεις, οι χριστιανικές εκκλησίες και ονομασίες καλούνται να μοιραστούν κοινό μάρτυρα. Αυτό κάνει την εσωτερική χριστιανική κατανόηση επείγουσα. Ο διχασμένος Χριστιανισμός δεν είναι πειστικός εκπρόσωπος της αλληλεγγύης, της ειρήνης και της συμφιλίωσης και της προστασίας των θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

επίλογος

Κυρίες και κύριοι,

Τα ανθρώπινα δικαιώματα θα εξακολουθήσουν να αποτελούν μεγάλη ανησυχία για την ανθρωπότητα στο μέλλον. Ούτε η έλλειψη συναίνεσης για το περιεχόμενό της και τα όριά της, ούτε η άρνηση της ειρήνευσης χαρακτήρα εκ μέρους των μη δυτικών πολιτισμών, ούτε η απόρριψη της καθολικής απαίτησης του, ούτε καν υπερανάληψης τους από τη σύγχρονη ατομικιστική εμποτισμένο ευδαιμονισμό, ούτε πολιτικοποίηση τους και την εκμετάλλευση και την κακοποίηση τους για διάφορους Ισχυρισμοί στην εξουσία μπορούν να σπάσουν την επικαιρότητα τους.

Η συμβολή του Χριστιανισμού στην εμφάνιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και η στάση των εκκλησιών απέναντί τους είναι ένα ευρέως συζητημένο θέμα. Υπάρχει συμφωνία για τη χριστιανική ρίζα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Τα ανθρώπινα δικαιώματα ρίζες τους στο χριστιανικό πολιτισμό, αναλαμβάνουν την κληρονομιά του Χριστιανισμού, ακόμη και αν οι χριστιανικές εκκλησίες είδαν τους εαυτούς τους απειλούνται από την επαναστατική ορμή τους, θεωρούσαν Προμηθέα εξέγερση εναντίον του Θεού και πήγε εναντίον τους στον τομέα.

Φυσικά, μια άμεση χριστιανική κάθοδος των ανθρωπίνων δικαιωμάτων δεν μπορεί να υποστηριχθεί. Ταυτόχρονα, υπάρχει συνέχεια και ασυνέχεια μεταξύ των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και του χριστιανισμού. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η ένταση ανάμεσα στη χριστιανική και τη σύγχρονη ελευθερία είναι ακαταμάχητη. Η αισιόδοξη ανθρωπολογία του Διαφωτισμού με την αμαρτία τους ξεχάσει τον ορθολογισμό, τον ατομικισμό και αυτονομισμός τους δεν μπορεί να εναρμονιστεί με τη χριστιανική ανθρωπολογία που αντιλαμβάνεται τον άνθρωπο από τον Θεό και βλέπει την ελευθερία του ως δώρο της χάριτος.

Ωστόσο, η ένταση μεταξύ των δύο ελευθεριών μπορεί να είναι ευεργετική για ένα γόνιμο διάλογο. Σε κάθε περίπτωση, τα ανθρώπινα κινήματα μας δεν μπορούν να κατανοηθούν χωρίς αναφορά στον Χριστιανισμό. Γι 'αυτό κρατήστε τα λόγια ενός «μετα-χριστιανική» Ευρώπη είναι ακατάλληλη, διότι αγνοεί το γεγονός ότι το παρόν μας είναι μια διάσταση της χριστιανικής προοπτικές παρελθόν που δεν μπορεί εύκολα να ακυρωθεί. Η προσδοκία μιας τελείως κοσμημένης κουλτούρας έχει αποδειχθεί ουτοπική. Σήμερα μιλάμε για «μετα-κοσμικές κοινωνίες». Σε μια τελείως εκκοσμικευμένη Ευρώπη, η αφοσίωση στα ανθρώπινα δικαιώματα θα εξασθενήσει επίσης. Hans Maier έχει επισημάνει τους κινδύνους του κοσμικού χαρακτήρα με έμφαση: «Ξέρουμε πόσο η κουλτούρα του κράτους πρόνοιας θα επιβιώσει το ναυάγιο της φιλανθρωπίας; Δεν πρέπει να εξαφανιστεί η αλληλεγγύη με τον γείτονα, αν μόνο ο ξένος, ο άλλος, ο αγωνιζόμενος, ο εχθρός; Μπορεί η κοινωνική ευθύνη να υπάρχει ακόμη και αν η ίδια η ζωή (αγέννητα παιδιά, ηλικιωμένοι κλπ.) τίθεται υπό αμφισβήτηση; Υπάρχουν ακόμα ανθρώπινα δικαιώματα όταν η ανθρωπότητα και ο δημιουργός της χάνονται σε μια «μάχη των πολιτισμών»;

Στην παρουσίασή μας, αντιμετωπίσαμε τις βασικές προκλήσεις που αντιμετωπίζει σήμερα η Ορθόδοξη Εκκλησία. Είναι πολύ σημαντικό να υπογραμμίσουμε ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν είναι ένα κοσμικό ινστιτούτο για τη μετά θάνατον ζωή. Ήξερε και ξέρει πώς να χαράξει την μαρτυρία της στον κόσμο, που τελικά δεν μπορεί να αρνηθεί οι αντίπαλοί της. Αλλά η μαρτυρία στον κόσμο δεν σήμαινε ποτέ την ταύτιση με τον κόσμο και με την κουλτούρα τους. Όταν το in-the-κόσμο η Εκκλησία μετατρέπεται σε μια off-the-κόσμο που έχει αποκτηθεί κάτι θετικό ούτε για την Εκκλησία, ούτε για τον κόσμο.

Ακόμη και σήμερα, η δέσμευση της Ορθόδοξης Εκκλησίας για τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν πρέπει να οδηγήσει στην εκκοσμίκευση της Εκκλησίας. Όπως λέμε Ορθόδοξοι, μαρτυρία μας στον κόσμο είναι «λειτουργική διακονία», «λειτουργία μετά τη λειτουργία» και ως εκ τούτου υπενθυμίζει συνεχώς στα όρια της κοσμικής ελευθερίας βάσει της εν Χριστώ ζωής.

Οι σχέσεις μεταξύ των μη χριστιανικών θρησκειών και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, των οποίων εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τη μαρτυρία των θρησκειών τους και για την επιβολή και την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων θα παραμείνει βασικό και δύσκολο θέμα. Είναι πολύ σημαντικό για την υλοποίηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που ενσωματώνονται από τους διαφορετικούς πολιτισμούς και λαούς στο πλαίσιο της ζωής του ανθρώπου παραδόσεις τους, βέβαια, χωρίς να προκαλεί αρχικό προσανατολισμό τους επηρεάζεται. Οι θρησκείες πρέπει επίσης να ανακαλύψουν τις δικές τους αξίες στα ανθρώπινα δικαιώματα και να τις δεχθούν ως εκφράσεις των δικών τους μαρτύρων στον κόσμο.

Είναι πολύ σημαντικό να θυμόμαστε στο πλαίσιο αυτό ότι τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν αποτελούν απειλή για την κοινότητα. Επανερχονται, επαναλαμβάνουμε, όχι εναντίον της κοινότητας, αλλά κατά της απολυτοποίησής τους, ενάντια στον ριζοσπαστισμό της κοινότητας. Με την προστασία του ατόμου ως άτομο, απορρίπτουν ούτε η Κοινότητα ούτε να υπερασπιστεί τον ατομικισμό, που αγιοποιήθηκε τις προτιμήσεις του αυτόνομα αυτο-man, το clausus homo.

Η θεμιτή κριτική του δυτικού ατομικισμού δεν πρέπει να οδηγήσει στην αναγνώριση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ως ατομικιστικών. Η έμφαση στα κοινωνικά και ανθρώπινα δικαιώματα δεν απαλλάσσει τη θρησκεία από το σεβασμό των ατομικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Ωστόσο, χωρίς αναφορά στις θρησκείες, δεν μπορούμε ούτε να καταλάβουμε το παρόν μας ούτε να φανταστούμε το μέλλον μας. Ο φονταμενταλισμός της νεωτερικότητας, που θεωρεί τη θρησκεία ως εμπόδιο στην πρόοδο, αγνοεί ή αποκρύπτει τη μεγάλη συνεισφορά της στον πολιτισμό. Από την άλλη πλευρά, είναι απαράδεκτο εάν οι θρησκείες των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που έχουν κάνει τον κόσμο μας για την ανθρώπινη υπονομεύει, αντί να ασχολούνται με την υποστήριξή τους. Τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν αποτελούν φυσική έκφραση των δυτικών αξιών. Αντίθετα, σε μια εποχή που διατυπώθηκε κατά τη διάρκεια της οποίας ο δυτικός κόσμος διέρχεται μια μεγάλη κρίση, που χαρακτηρίζεται από απολυταρχισμό και τις θρησκευτικές και κοινωνικές συγκρούσεις. Τα ανθρώπινα δικαιώματα ήθελαν να ανταποκριθούν σε αυτή την κρίση με βάση την προστασία της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Δεν θέλουμε επίσης να αναφέρω ότι σήμερα Konturlosigkeit των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, την επέκταση και υπεραναλήψεις το περιεχόμενό της, ιδίως στη Δύση, και τη μετατροπή τους σε ιδιωτικές αξιώσεις, είναι όλες οι τάσεις που είναι εγκάρσια στην αρχική του πολιτικού και νομικού τους στόχους. Δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται ως πρόσχημα για να αποφευχθεί ή να αγνοηθεί μια σοβαρή εμπλοκή με αυτούς και τον κανονιστικό τους ισχυρισμό.

Βεβαίως, δεδομένης της σημερινής κατάστασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, δεν υπάρχει σωστός θρίαμβος. Επειδή, παράλληλα με την πρόοδο στην προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, συνεχίζεται η ασέβεια και η κατάχρηση τους. Τα ανθρώπινα δικαιώματα σήμερα δεν είναι μια ασφαλή πραγματικότητα, αλλά ένα μόνιμο καθήκον. Βασική προτεραιότητα για τις εκκλησίες μας, παραμένει να είναι η ίδια με τη δέσμευσή τους για την εφαρμογή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ο τόπος

της ελευθερίας, ο πυρήνας των οποίων δεν είναι το καθήκον των ατομικών δικαιωμάτων, αλλά η αγάπη και Diakonie, αυτές οι Libertas που δεν την εργασία του ανθρώπου, αλλά είναι το δώρο του Θεού.

Σας ευχαριστούμε για την παρουσία και την υπομονή σας!